

Lodser ere komne saa fylbig til Marineministeriets Rundskaab, saa maa Aarsagen dertil nærmest søges i de mange Berøringspunkter, som Lodser og Fiskere have med hinanden, og den gode Forstaaelse, der i Almindelighed hersker imellem dem, navnlig paa de Steder, hvor Lodserne for Udkommets Skyld selv ere nøbde til at beskæftige sig med Fiskeri i deres Fritid, hvorfor mange af dem nære Betænkelse ved at foretage Skridt, der kunde forandre dette gode Forhold.

Der findes nu vel en Række af Bestemmelser, der forbyder og fastsætter Straf for Borttagelsen og Bestabigelsen af Sømærker, saaledes Admir. og Comm. Colleg. Plakat af 3die Januar 1793, Rancellisfrivelse af 14de Mai 1846, Bekjendtgj. for Søfarende ang. Sømærkers og Vageres Bestabigelse af 30te Mai 1862, Straffeloven af 10de Febr. 1866 §§ 285—289, ligesom Forbud derimod ogsaa indeholdes i den nyeste Lovslov, men alle disse Bestemmelser forudsætte, at den rette Skyldige kan udfindes. I de paagældende Tilfælde, hvor Mærkerne flyttes ved Nattetid af Fiskere, som ofte ere forsoundne fra Farvandet ved Daggr, kan det saagodt som aldrig konstateres, hvem der begaar en strafbar Handling, og den eneste kraftige forebyggende Foranstaltning imod Ondet er derfor et almindeligt Forbud imod Drivvaad i de asprykkede Farvande. Derfor har jeg ogsaa medtaget dette Punkt i det Forslag til Indskrænkning i Brugen af Drivvaad, som jeg har tilladt mig at fremsætte i det foregaaende, og blev dette Forslag eller et lignende gennemført i en nær Fremtid, vilde altsaa Spørgsmaalet om øvrige Foranstaltninger med særligt Hensyn til Fredning af Sømærkerne være borisfalden. Efter dette derimod ikke, ser jeg ikke rettere, end at Marineministeriet som Lodserernes og Vagervesenets øverste Autoritet maatte gribe Initiativet til at faae gennemført Bestemmelser, der kraftigere end de nuggældende Love kunne sikke Seiladsen mod den her paapegede Risiko og Lodserne eller andre Bedkommende mod de dem paafsørte Udgifter ved Fiskernes Reparation og Tilbageflytning. Da fylbige Bestemmelser herom ved at medtage Forbud mod Forstyrrelse af Opvudringsarbejder og de Brikker, som Kommunerne selv skulle vedligeholde, maa træffes i Forstaaelse med Indenrigsministeriet, skal jeg ikke her fremsætte nærmere Forslag i denne Retning.

V.

Der staar tilbage at omtale det Punkt af den mig som Chef for Kanonbaaden „Willemoes“ foreskrevne Virksomhed, som maa siges til enhver Tid at falde ind under udrustede Krigsfartøiers Opgave, nemlig at paase, at ikke Overgreb af hvilken som helst Art foretages fra Fremmedes Side paa dansk Søterritorium.

Naar aases fra det utilbørlige Fiskeri, der drives af svenske Fiskere inde ved selve Kysterne af Anholt, Læsø og Fornæs med Flyndersnurrevaad, hvilket kunde være forhindret, men som jeg isølge mine Ordre maatte respektere, saa har jeg ikke personligen antruffet Svenske i Overgreb, der burde paatales. Vel har jeg fra bornholmste Fiskere modtaget Klager over det udvraakte Sildefiskeri, som de svenske Fiskere drive under Bornholm om Sommeren, men dels ansøretes ingen Exempler paa Nordener, som de maatte have begaaet, dels hidvøve Klagerne hovedsageligen fra Misforstaaelse med de lave Priser, som den fjerre Fangst medfører, men dette er jo netop en Fordel for de bornholmste Forbrugere, der opkjøbe Fischen saavel af de bornholmste som af de svenske Fiskere. Det hændes tillige ved Møens Sydhyst, at de svenske Sildefiskere med deres Drivgarn undertiden bestabige vore egne Fiskeres bundsatte Garn, hvorfor en Tilrettevisning herfor, naar Leilighed gaves paa selve Stedet, vilde være af Nytte, men der er isøvrigt ikke nogen Grund til at formene svenske Fiskere at drive efter Sild ved Møen, isølge den faktisk bestaaende stiltiende Overenskomst imellem Danske og Svenske om at tolerere gjensidigt Fiskeri paa Sundets hele Strækning i dette Ords udvidede Forstand.

At tydske Kapitaler gjøres frugtbringende, og Tydskere finde god Fortjeneste ved, at ialtsald nominelt — og løse Næringsbevis paa Verne Eyd for Sjælland og derpaa fiske i de omliggende Farvande, har jeg alt omtalt, men denne Fremgangsmaade er ialtsald lodlig, om den end er ubelig. Derimod finder det Sted i Lillebelt, at tydske Fiskere, navnlig fra Aarø, komme uantastede over under Fyens Kyster, paa dansk Grund, hovedsagelig for at fange Aal om Sommeren — iser dog forinden Kanonbaadens Togt begynde — uagtet der ikke indrømmes nogen Gjensidighed i denne Retning fra tydske Side, og uagtet der endog ifjor Efteraar blev konfiskeret endel danske Lørfiskerier, der, i Lighed med, hvad der hidtil altid havde været Tilfældet, vare satte ind paa Aarøes Landgrund af nogle danske Fiskere fra Thorshuse Sønden for Aæsens. Ruskerne bleve vel atter udleverede til Fiskerne med en Advarsel om ikke